

Yağmurdan Önce

Sami Tuzcu Dosyası

Ercan Akbay

BAŞLAMADAN ÖNCE

Hayatın sıkıcılığıyla baş etmek için heyecan arayışını sürdürdüğüm 2000’li yılların başlarında sinema endüstrisinde çalışan bir grup arkadaş edinmiştim. Kimi sohbetlerimizin arasında sık sık hayalini kurduğumuz “gerçekçi bir polisiye dizi” senaryosu fikri onların sayesinde aklıma düştü. Klasik detektif romanı formatında başlayan hikâyeye çetrefilli olaylara dönüşecek ve birbirinin içine geçen olaylar kurgu içindeki karakterlerin gözünden izlenecek, aksiyonlar onların ağızlarından birbiriyle bağlantılı şekilde anlatılacaktı.

Evet, hadiseler zinciri uzun ve karmaşıktı, ama hikâyeyi kolay izlenen bir formda tasarlayacak, sonra da onu öylesine anlaşılır bir yapıda filme uyarlayacaktım ki, bu diziyi televizyonda izleyenler ekrana çakılacaklardı. Tasarımı gerçekleştirmek üzere yola çıkmıştım, ne var ki -başka işlerimin yanında ancak zaman bulabildiğim için- işin sonuna birkaç yıl sonra varabilmiş, senaryo bittiğindeyse bambaşka oyunların içine girmiştim. Hayat değişerek devam ediyor ve kader her dönemeçte ağlarını baştan örüyordu. Proje hiçbir zaman filme çekilmedi, ancak çöpe de atılmadı ve roman formunda piyasaya çıktı.

Aradan birkaç yıl daha geçtikten sonra, roman-makale-senaryo-öykü yazmayı sürdürme yoluna kalıcı olarak geçmiştim. *Yağmurdan Önce-Sami Tuzcu Dosyası*, 2006 yılında yayımlanan *Tilki Tilki Saat Kaç?* romanımdaki olay örgüsünün farklı bir anlayışla ele alınarak genişletilmiş ve serinin ardılı kitaplarla uyumlu hâle getirilip modernleştirilmiş yeni versiyonudur.

Bu roman Ođlak Yayınları tarafından yayımlanan *Fotoğrafçılar Kulübü-Nadia Groza Dosyası* (2015) ve *Akılçelen-Dr Sinan Us Dosyası* (2016) üçlemesinin başlangıç kitabı olduğundan, yeni basımının serinin diğer iki kitabına uygun formda ve farklı adla yapılmasının daha doğru olacağına karar verdik. Türkiye'nin polisiye kültürünü destekleyen eski ve etkili markası Maceraperest Kitaplar'ın seçkin okurlarının -yeni sürümüyle pat diye karşılarna çıkan- *Yağmurdan Önce*'yi fena hâlde seveceklerini düşünüyöruz.

Ercan Akbay

ŞEF

Uykumun arasında o lanet olasıca zımbırtıyı uzaklarda bir yerlerde çalarken duydum. Başucumdaki lambayı yakarken, telefonumu antrede bıraktığımı güçbela hatırladım. Çilekeş karım yüz on kiloluk gövdemin ağırlığıyla gıcırdayan karyolanın sesine uyandı. Gözlerini kırpıştırarak, “Ne oldu Kemal?” diye sordu. Kimin aradığını tahmin ettiğim hâlde, “Telefonum çalıyor, daha hiç bilmiyorum” gibisinden bir şeyler homurdandım. “Sen uyumaya devam et.”

Derin bir iç geçirdikten sonra yorganı başına çekti Fikriye. Bölünen uykusuna devam etti mi etmedi mi, bilmiyorum. Daha şafak sökmemiş, karga bokunu yememişti. Yataktan kalkıp hole seğirttim ve -artık üretici firma tarafından imal edilmeyen- buharlı tip cihazın çatlak ekranına göz attım. Sabahın altısında bizim kısımdan Mert arıyordu; gece o nöbetçiydi ve haber -hiç kuşkusuz- kötü haberd, zira asayiş berkemal olduğunda bizimkiler asla ve kat’a aramazlar beni.

Cinayet Büro’da ehemmiyet arz eden işlerde karar vermek kolay değildir. Kanun bileceksin, mevzuat bileceksin; içtihat, teamül, usul, bok püsür... Eğer ki tecrüben kifayetsiz kalıyorsa her adımda çuvallarsın. Bizimkiler katil peşinde koşarken tıkanırlarsa -saat kaç olursa olsun- şeflerine telefon açarlar ve malum eziyet öyle başlar işte.

Gecenin bir yarısında pislik içindeki suç mahalline gidersin; parçalanmış, kokuşmuş cesetleri, toplanan delilleri tetkik eder ve sonrasında gözü dönmüş bir sapığın, kendini akıl küpü sanan çakal bir katilin peşine düşersin ekseriyetle. Takibat, tahkikat, mahkeme celseleri aylar boyu sürüp gider, bitmek bilmezler.

Karanlık işler bunlar. Çok kısmetsiz birinin ömründe en fazla bir iki defa karşılaşacağı berbat durumların hemen her Allah'ın günü yaşanması nasıl bir işkencedir bilir misiniz? Neyse, kafa ütölemeyeyim şimdi. Şikâyet etmenin kimseye faydası yok, söylendiğime bakmayın. Dalmışız çıkmaz sokağa, sokmuşuz genç yaşta burnumuzu pislige.

“Ne oldu?”

“Durum kötü şefim, Sami Tuzcu evinde katledilmiş. Şimdi ben nöbetteyken haberi geldi.”

Bir kere daha tekrarlattım laflarını. “Ne diyorsun yahu!” diye hırladım Mert'e. “Kimden geldi haber?”

Allah kahretsin! Yanlış duymadığımı idrak edince aklım başımdan gitti. Off hayır, otuz yıllık meslek hayatındaki alelade cinayetlerden biri değildi bu... Halkı günlerce meşgul edebilecek türde bir vakaydı. Öldürülen şahıs fevkalade müstesna bir zat, memleketin takdire şayan ilk dönem sanayicilerden biriydi. Muhterem bir işadamı, bir hikmet çınarı, fazilet timsaliydi Sami Tuzcu. Herkes tanır onu; evet, maalesef evinde tek başınayken hunharca katledilmiş.

Deyyusun biri içeri sızmış ve...

Duyduklarımın az önce gördüğüm berbat rüyanın bir parçası olmasını temenni edip bastım küfrü. Kendini hayır işlerine adanmış, vatandaş tarafından çok sevilen bu iyiliksever adamcağızı kim, neden öldürmek istesin yahu? Üstelik rakipleri, düşmanları da yoktu, olamazdı -bildiğim kadarıyla- iş dünyasından elini ayağını çekip kendini emekliye sevk edeli uzun yıllar olmuştu.

“Katiller önce evini soymuşlar” dedi Mert. “Kimse yokken kasayı açıp mücevher koleksiyonunu götürmüşler. Sami Bey eve döndüğünde -ki anladığımız kadarıyla eve beklenenden erken dönmüş- onu tam kalbinden şişlemişler.”

Sami Bey'in eşi Amerika'daki kız kardeşini ziyarete git-

miş. Adam da bir müzikalden çıkmış, anahtarıyla kilidi açıp evine girmiş ki... Allah belanızı versin!

“Saat kaçta olduğu belli mi?”

“Henüz tam saatini bilmiyoruz, ama adli hekim akşam 10:40-11:15 sularında olduğu söyledi. Az önce evin hizmetkârı aradı, haber verdi. Emektar karıkoca uyutulmuşlar. Uyanıp da ortamda bir gariplik olduğunu düşünerek eve girince, salonun ortasındaki halının üzerinde kanlar içinde bulmuşlar Sami Bey’i...”

Salondaki kasa ardına kadar açılmış. Ev soygunu... Adamın kasında kıymet arz eden ne var ne yok iç etmişler. Otomatik olarak Asayiş Şube devreye girmiş. Olay Yeri İnceleme, üzerine bizim Cinayet Büro tabii... Savcılık da aynı saatlerde tahkikat dosyası açmış, fiilen olmasa da işe resmen el koymuş.

“Ya Serdar?”

Komiser Mert’in ekibindeki bitirim yardımcısı işin ziyadesiyle içindeymiş meğer. Nöbetçi savcıyla ilk o konuşmuş. “Serdar’ı hemen oraya yolladım. Ben de çıkıyorum, sizinle orada mı buluşalım?”

Aklıma geldi, “Hırsızlık Büro işe bulaştı mı?” diye sordum. Bazen öyle olur, soygun esnasındaki ölümlü çatışmaları her iki daireye de haber verirler.

“Bulaşmamıştır herhalde” dedi Mert. Emin olamadı. “İşin içinde cinayet olduğu için santralin ihbarı doğrudan bize yönlendirdiğini sanıyorum. Savcılığa ben haber ettim.”

Henüz afyonum patlamamıştı, lakin yine de durumun vahametini idrak edebildim. Mert telefonda bekliyordu. Geceleri çenelerim arasında sıkılıp zorlanmaktan yarısı dökülmüş dişlerimi bir kere daha gıcırdattıktan sonra vicdanımın kılavuzluğuna koyuverdim kendimi. “Şimdi söyleyeceklerim çok önemli” dedim. “Bu olayı dışarıdan hiç kimse bilmeyecek! Basın, yayın, ajans, bizim kısmın geri

kalanı dahil Asayiş Şube'dekiler... Savcılık ve bizlerden başka hiç kimseye zırnık istihbarat sızdırılmayacak.”

“Anlayamadım şefim...”

“Gizli tahkikat... Şayet bu haber duyulur yayılırsa, topyekûn bütün polis muhabirleri ve magazinciler orayı abluka altına alır, etrafımızı sarar ve bizi çalıştırmazlar. Hiçbir halt edemeyiz. Biliyorsun ki Sami Bey’i tanımayan yok memlekette. Şimdi anladın mı?”

“Şefim ama bunu yapamayız ki... İşin hukuki boyutu var, ailesi var, milletin haber alma özgürlüğü var, ayrıca prosedürler, emniyet...”

“Şu andan itibaren üçüncü kişilere Sami Tuzcu cinayeti hakkında tek kelime konuşmayı yasaklıyorum” diyerek kesip attım. “Bu bir emirdir! İşin savcılık, gazete, medya bok püsür kısmını ben hallederim.”

“Sorarlarsa ne diyeceğim?” diye kekeleydi.

Fesuphanallah! İş uzatmaya bayılırdı bu çocuk. “Emir aldım dersin. Nöbet raporuna olayı yazma, oraya giderken de kimseye bir şey söyleme. Serdar’ı hemen ara, kimseyi uyandırmasın.”

Onunla konuşurken bir yandan yatak odasına geçip üzerime giyecek bir şeyler aldım gardıroptan. “Sen hemen çık, ben de bir saate çıkar gelirim. Orada görüşürüz.”

Telefonu kapattım. Üst kısmım çıplak vaziyette külüstür banyomuza girip yüzüme tıraş köpüğü sıktım. Aynada gördüğüm perişanlık rahatsız etti. Üzerimde yılların bezginliği ve yorgunluğu vardı. Başkomiser Kemal’in osuruğuyla mücadelesinin sonu da denebilirdi buna; herkes yatar, o çalışır, herkes yer içer, o üç kuruşa talim ederdi.

Çözüksüzmüş gibi görünen cinayet davalarını hallettiğimiz ve sapık canileri içeri tıktığımız için madalyalar, takdimnameler verirlerdi bize, amma ve lakin o parıltılı madalyalar evin kirasını ödemez, geçim sıkıntısından kurtarmaz. Cinayet Büro’nun başında altmış küsur yaşına merdiven

dayayıncaya kadar kelle koltukta hizmet veren benim gibi bir polise müreffeh bir hayat hazırlayıp hürmetle tekaüde ayırmaları gerekirken, tam tersine, istifamı bile kabul etmemişti o cibilliyetsizler. Kaç kere...

Şeytan, “yat uyu, sana ne” diyordu, ama ne fayda? Alışmışız bir kez müptezelce hıyarlığa...

Vaktin kifayetsizliğinin farkına varınca, küfürlü şiirler yazmayı bırakıp yatak odasına daldım. Anahtarlarımı ve yakın gözlüğümü aldım, portmantonun üzerindeki kıvrır zıvır eşyalarımı cebime tıkıp emektar siyah paltomu giydim üzerime. Fikriye’ye veda ettikten sonra kapıyı çekip çıktım.

Haydi bakalım. Sonbaharın sonunda hava fena hâlde ayaz yapmıştı; otomobilin ısıtıcısını çalıştırıp camlardaki buğunun çözülmesini bekledim bir süre. Bir cigara tellendirdim, gözlerim canlandı. Yoldan Mert’i aradım. Yıllanmış bir polis olarak Sami Bey’in evini zaten biliyordum; sadece bina numarasını alıp adrese yollandım.

Trafik orta karardı. Kafamda bir dolu sorunla Levent’in ağaçlarla, çiçeklerle dolu zengin sokaklarına vardığımda sabah saat sekizi biraz geçiyordu. Demir parmaklıklı bahçe kapısından doğru, villanın asırlık ağaçlar ve yemyeşil çimlerle bezeli arka bahçesine otomobile girdim.

Demir parmaklıklı kapıya bir memur dikmişlerdi. Aracı, soldaki parke taşı alana park edip yüzme havuzunun önündeki polisleri izledim. Ön tarafına geçtiğim evin mermer basamaklarla çıkılan kapısının önündeki veranda da OYİ’cilerin ekip şefiyle konuşan Mert, cinayete alakalı ikna nutukları çekmekteydi.

Araya ben girince iş halloldu, zira elemanlar ilçeden gelmiş tanıdık çocuklardı. Anlardık birbirimizin hâlinden. Ayriyeten amirleri taa fi tarihinden devremdi. Çocuklar beni görünce selama durup arazi oldular.

Alabros kesilmiş saçları, ince ama kaslı vücudu, uzun

boyu ve düzgün giyim kuşamıyla çakı gibi bir askerî pilot görünümündeki Mert'le birlikte evin içine girip sağı solu kolaçan ettik. Sami Tuzcu, İran halıları ve bilumum antika möbleyle döşeli şaşaalı salonun ortasında yüzüstü yerde yatmaktaydı. Beyaz gömleğinin üzerine giydiği siyah şık redingotunun yanından halıya çok miktarda kan sızmış, oradan aktığı parke zeminde yarı kurumuş bir gölcük oluşturmuştu.

Durum fenalar fenasıydı, neyse size fotoğrafın bu kısmını anlatmayayım. Zavallıcığa çok canım sıkıldı. Elemanlar ceset torbasını getirip Sami Bey'in naaşını otopsi için Adli Tıbbaya götürmeye hazırlanırken, balkon kapısının köşesinde Büro'nun üç numaralı ekibinin ayıdan bozma komiser yardımcısı Serdar gözüme ilişti.

Üzerinde eprimiş deri ceket ve -Mert'in tam tersine- an itibarıyla tıraşsız saç sakalıyla etrafı süzüyor, bir taraftan da kütük kalınlığındaki boynunu bükmüş elindeki notları okuyordu. Yanına yürüdüğümü görünce selamladı beni. "Günaydın şefim" dedi. "Adli tabip az önce çıktı, ilk testlere bakıyorum."

Bizim kısımda sistem bin yıldır böyledir. Asayiş Şube'nin en eski, en gedikli dairesindeki üç ayrı ekip, şehrin cinayetleriyle gece gündüz nöbetleşe ilgilenir. Savcılık ve Olay Yeri İnceleme arasında katalizör gibiyizdir. Üç numaralı ekibin başı, Komiser Mert ve onun iki yardımcısından biri Serdar'ın -en iyi adamlarımdan olmaları bir tarafa- bana olan itaatleri ve sadakatleriyle de sağlamdırlar.

Umumi çerçevede kısa bir bilgi alışverişinde bulunduktan sonra, neredeyse tenis sahası büyüklüğündeki salonun ikinci bölümüne geçtim. Yarısı açık dört kanatlı kapıdan girince, sol taraftaki beyaz-gri koltuklardan birinde boyalı sarı saçlı, esmer, geç otuzlarında tombulca bir kadının oturmuş, burnunu çeke çeke ağladığını fark ettim. Bizi görmezden geldi.

Mert kulağıma doğru yanaşıp Sami Bey'in kızı Billur Solmaz olduğunu fısıldadı. "Deminden beri onu nasıl susturacağımızı düşünüyorum" dedi. "Tuzcular Holding on bin çalışandan oluşan bir aile... sülalesi de kalabalık, kadın arayıp sorana ne diyecek?"

O işi şahsen halledeceğimi söyleyip Billur Hanım'la en kısa zamanda görüşmem icap ettiği konusunu aklıma yazdım. "Görünürde hiçbir iz yok" diye devam etti Mert. "Ne parmak izi, ne saç teli, ne ayak izi... Olay Yeri her kıyının kenarın fotoğrafını çekti, her köşeyi aradı, didik didik etti."

İşin gerçeği, alelade hırsızlıklarda bile OYI'nin bulunduğu karinelerle sonuca ulaşan vaka sayısı yok denecek kadar azdır bu memlekette. Bizimkiler hırsız katili hemen bulup yakalarsa, esas bunu mucize olarak kabul etmek lazım.

Gerçi bu olay sıradan suçlara göre biraz farklı. Herkesin yakinen tanıdığı bir işadamı öldürülmüş ve mücevhher koleksiyonu çalınmış; tamam, Asayiş Şube'de bu tip vakalara büyük önem verilir, çünkü bunlar medya-polis-siyasetçi büyükbaşların bir araya geldiği ve el ele vitrinde görüldüğü kaçırılmaz fırsatlardır.

Büro'yu telefonla arayıp yeknesak işleri organize ederken, U şekilli devasa salondaki gömme kasanın bulunduğu uca kadar gidip geldi bizimki. İstihbarattan arkadaşlar ve internet vasıtasıyla Tuzcular Holding şirketlerinden yeni malumat derlemiştii.

İşler iyileşeceğine giderek daha çapraşık hâle geliyor, zorlaşıyor şimdilerde; eskiden böyle değildi. Zabıt, fezleke, rapor ve bilumum keşif elle ya da daktiloyla yazılıp postayla yollanırdı. Farzı mahal, bizim kısımca bir nedenle gecikir veyahut savsaklanırsa, "Yoldadır, gelmek üzere-dir" derdik sorana.

Şimdi öyle mi? Her şey anında talep ediliyor, an itibarıyla herkes bilgisayarın başında. Gittiydi, geldiymi, mesajdı, yok efendim, tuhaf isimli aramalar; oraya buraya

yüklemeler, acayip birtakım video, karikatür, fotoğraf göndermeler, indirmeler... Nedir bu hayhuy yahu?

Bilgisayarlaşmayla beraber savcılıklarla olan münasebetler vaktimizin ekseriyetini işgal edip kanımızı emen bir illet oldu artık. Velhasıl, yerimde başka biri olsa bu görevin planlanmasını da icraatını da kumandasındaki ekiplere verir, iki tık tık ve üç imzayla keyfine bakar, yürür geçer. Ben öyle yapamıyorum maalesef. Bunlara takılıp tasalanıp mütemadiyen yakınmakla da iş çözülüyor.

Vaziyet çözümsüz yöne gitme temayülü gösterince bezginliğimden kaynaklanan meyusluğu bir kenara koyup Mert'e olayla ilgili en beylik sorularımı sıralamaya başladım.

"İçeri nasıl girmişler?"

"Kapının kilitlerini maymuncukla açmışlar."

Dış kapıyı ve sokaktaki kameraları sordum tabii. Gördüğüm kadarıyla, malikânenin bahçesindeki otoparka giren yola bakan demir parmaklıklı kapının üzerinde ve bahçe duvarlarının her iki köşesinde güvenlik kameraları vardı. Eliyle OYİ'cileri işaret ederek, "Güvenlik şirketinden kamera kayıtlarını aldırılmış arkadaşlar" dedi bizimki. "Hepsi incelemede ama pek bir şey yok gibi duruyor. Çanta içinde getirdikleri özel alaşımlı bir teleskopik merdivenle hop diye atlamışlar duvardan."

"Kameralar durmuş mu? Çekmemiş mi bir halt?"

"Yol görüntüsünden eşkâller seçilmiyor. Yüzler kapalı. Sonra da kamerayı bantlamışlar zaten."

"Ya hizmetkârlar?"

"Bahçedeki müstemilatta kalıyorlarmış; yaşlı bir karı-koca... Olaydan önce, yani saat 22:30-23:00 civarında ikisi de uyumuş ya da uyutulmuşlar."

Neden öyle bir tabir kullandığını merak edip sordum.

"Kendiliğinden mi uyuyakalmışlar, yoksa ilaçlanmışlar mı, şimdilik bilemiyoruz şefim" dedi. "Bir şey görmemiş-

ler. Dışarıdan gaz verilmiş olabilir. Uyuyakalmalarından az önce, bahçede köpeğin havladığını duymuşlar. Sonra da zaten elektrikler kesilmiş.”

“Köpeğe ne olmuş?”

“Hiçbir şeyi yok maşallah...”

Şahane bir muziplik yaptığını düşünen Mert’in pişmiş kelle misali sırttan yüzüne doğru kaşlarını çatınca, hemen kendini toparlayıp ciddileşti.

“Yani köpeğin neden bir arıza çıkarmamış olduğunu anlayamamışlar” dedi. “Onu da uyutmuş olabilirler.”

Sol tarafta, duvarın tavanla birleşimine doğru beyaz plastik bir kutu monte edilmişti. Mert’e kutuyu gösterip sordum.

“Peki, alarm çalışmamış mı?”

Yutkundu. Kem küm ederek, “İşte bu çok ilginç bir konu... çünkü cihaz devreye girmemiş” diye cevap verdi.

“Nasıl yani?”

Bilmiyordu. Teknik olarak yetersizdi tabii. Mert’i ve bürodaki diğer bütün hıyarları bu suallere cevap verecek biçimde eğitmek için yıllarca kıcımı yırtmışım. Yüzüne dik dik baktığımı görünce, “Elektrik kesilmiş, ondan mı acaba?” dedi.

“Peki, şu anda çalışıyor mu?”

“Bakmadım” diye bir şeyler geveledi.

Bizimkilerin vermemesi gereken bir cevaptı bu. Kan beynime sıçradı. “Nasıl tetkikat bu yahu?!” diye bağıı-verdim.

“Tamam şefim, şimdi bakıyorum. Özür dilerim.”

Mert gidip cihazı ve kablolarını inceledi. Tekrar yanıtı geldi. “Sanırım şöyle olmuş” dedi. “Binanın elektriğini bahçedeki trafodan kesmişler. Alarmin aküsü devreye girmiş, onu da içeri girer girmez kapağını açıp kablosunu keserek halletmişler. Yani bunlar hazırlıklı gelmişler. Kapıyı ve kasayı açmaları da çok ustaca...”

İnce bir sesle kekeleyerek konuşmaya başlayan Mert'in az önce yok olan kendine güveni geri gelsin diye, omzunu dostça sıvazlayıp yüzüne sakin bir ifadeyle baktım. "Araştır bakalım" dedim. "Çevrede benzer soygunlar olmuş mu bu ara?"

Onu sevdiğimi bilirdi. Rahatlayıp gülümsedi. "Hemen baktırıyorum" dedi.

Bir yandan telefonla Şube'yi ararken, OYİ ekip şefine doğru yürüdü. Tam o sırada telefonum çaldı. Başmüdür'ün numarası. Bir bu eksikti. Telefonu açmadan önce Mert'i yeniden yanıma çağırdım. "Asayiş Şube Müdürlüğü'ne sen haber uçurmadın, değil mi?" dedim.

"Yok, şefim. Aynen sizin dediğiniz gibi yazdım rapora..."

"Herhalde boşboğazın biri yumurtlamış" diye söylenecek açtım telefonu. "Başkomiser Kemal Güçlü, buyurun efendim?"

Sekreteri, Faruk Kuloğlu olacak öküzü bağladı. Sami Tuzcu cinayeti Başmüdür'ü heyecanlandırmıştı anlaşılan. Televizyona gazeteye çıkıp beyanat verecek ya, sordu da sordu. Sonra da basına haber verilmemesine kimin karar verdiğini öğrenmek istedi.

"Benim talimatım; bütün sorumluluğu üzerime aldım efendim" dedim kararlılıkla. "Sizden de aynı gizliliği istirham ediyorum, yoksa bize katiyen rahat vermezler, biliyorsunuz."

Biliyordu tabii. Ben de onun peşinde olduğu şeyi gayet iyi biliyordum, lakin adam ne kadar kudretli ve ne kadar "büyük adam" olduğunu ve Asayiş Şube'de dönen her halta vakıf olduğunu gösterecekti illa. Cinayeti gizli tutmanın esbabımucibesini hemen anlamıştı, mamafih talimatın benim tarafımdan verildiğinin teyidini almak istiyordu.

Kafa ütileyici sorular yumurtlayınca, "Evet efendim, sahiden zor bir durum" dedim. "Suç aleti bir tornavida veyahut benzeri bir delici şiş... Maalesef henüz hiçbir ipucu

yok ama ben katilleri bulacağımıza ve bu çetrefilli cinayeti tez vakitte mutlaka aydınlatacağımıza inanıyorum.”

Faruk Kuloğlu bu vakanın neden -ev hırsızlığının uzantısı gibi duran- alelade bir cinayet olduğuna inanmadığım konusunu kurcalamak istedi. “Hırsızlar Sami Bey’in kasasını boşalttılar, tam gitmek üzere davrandılar ki adam evine döndü, onu öldürmek zorunda kaldılar” dedi. “Öyle değil mi Kemal? Neden çetrefilli bir cinayet olsun ki?”

Topu taca attım. Hırsızların Sami Tuzcu ve evine dair her husustan ve antika mücevherlerden haberdar oldukları gibisinden gayet harcıâlem laflarla geçiştirdim işi. Başmüdür benim ağzımdan bir şey koparamayacağını anlayınca olayı ivedilikle çözmemizi istemekle yetindi.

Ah be dostlar, ivedilikle istemekle hallolsa, ben şu hayatın neler istiyorum neler. Verin hadi. “İstiyorum Kemal. Al peki al!” Böyle bir hikâye yok bu dünyada... Faruk Bey’e bir şey söylemedim tabii. “Anlaşıldı efendim” dedim.

Tam o esnada -hayret edilecek biçimde- Büro’daki en has adamımı işe dahil etmemi önerdi. “Tam senin detektife göre bir hadiseye benziyor” dedi.

Aa, işe bakın! İşaret ettiği şahıs, bizim kısımda komiser yardımcısı olarak görev yapan ve evladım gibi sevdiğim müstesna bir elemanımdı ve ne hikmetse tam o sırada aklımdan geçiyordu. Başmüdür zihnimi okuyup ağzımı arıyor gibiydi. Çok acayip, nereden icap etmiş acaba?

“Haklısınız efendim” dedim hemen. Kısa kestim. “Ben de bu iş için gayet münasip. Şimdi onu arayıp malumatı nakledeceğim. Bu vakada bizzat sahada çalışmak niyetindeyim zaten, her merhalede size bilgi vereceğimden kuşkunuz olmasın.”

Başmüdür’ün kıvrır zıvır detayla hiç işi olmazdı, konuyu daha fazla uzatmadı. Telefonu kapatıp mevcut durumu mütalaa etmeye çalıştım. Mert ve Serdar’la ayaküstü küçük bir toplantı yaptım. Karineleri toplarlarken, aklıma her türlü ihtimal geldi. Elekten geçirdim bunları tabii...

Tecrübe iyidir hoştur, lüzumludur falan da... netice itibarıyla fazla ıncık cıncık karineye, alamete abartılı ihtimam gösterirsen yanlış yollara sapma ihtimali normalden daha fazla hasıl olur. Haddinden çok tecrübe, adamı maymuna çevirir; olaylara ve yeniliklere farklı açılardan bakamaz, orijinal işleri, yaratıcı fikirleri göremez vaziyete gelirsün bir müddet sonra. İnsan yaşlandıkça hayatın yükleri, kümeleri birikir ve en sonunda -eğer her şeyi kafaya fazla takarsan- yaşadığın o meymenetsiz dünyanın içinden çıkamazsın.

Aksi gibi çok sıkışık bir dönemden geçmekteydim. Sami Tuzcu cinayetine ilaveten -düşünülmeli gereken pek çok eski mesele ve çözüm bekleyen yığın dolusu problem vardı o ara. Off evet, işler fena birikmişti yahu. Hepsi bir araya gelmişti.

Büro'daki terfi dönemi sancıları, Topkapı'da işlenen faili meçhul seri cinayetler, savcılığa gidecek karmaşık dosyaların tanzimi ve ayrıca şahsi işler; büyük kızın nişan hazırlıkları, Fikriye'nin sağlık kontrolleri, kira, faturalar, ödemeler, işler güçler ve sabahları aldığım kalp ilaçlarım...

Kan sulandırıcı hapımı almayı unuttuğum aklıma gelir gelmez cebimdeki ilaç kutusundan küçük mavi tableti çıkarıp az önce Mert'in uzattığı karton bardaktaki ılık çorbayla indirdim gövdeye. Kalbim pırpır etmeye çoktan başlamıştı. Faruk Bey telefonu kapatmadan önce, bizim kısımdaki -nereden bildiği şüpheli- adamımın ismini zikretmesini bir defa daha düşününce, Sami Tuzcu cinayetindeki bit yeniğini gözden geçirip hafızamdaki eski vakalarla harmanladım. Müthiş bir oyun koyacaktım sahneye.

Fikir acayıpti, evet, görünenin arkasındaki ihtimalin verdiği ilham, bilumum figüranların icraatı ve esas oğlanın canlandıracağı rolün muhteviyatından çok daha tuhaf, çok daha şahane olacaktı.

ARZU

Rafine insanlara pırıltılı geceler sunan Joy Bistro-Bar'a erken geldim bu akşam. Kulübün geniş giriş holündeki vestiyer bankosunda çalışan bıyıklı gencin yerine, Fransız filmlerinde baba müfettiş rollerini canlandıran karakteri -Jean Gabin'in kel hâlini- andıran iriyarı, yaşlıca bir adam oturtmuşlar. Kibar bir insana benziyor. Beni görünce önündeki laptop bilgisayarın ekranına bakmayı bırakıp ayağa kalktı ve başını hafifçe öne eğdi. "Hoş geldiniz" dedi gülümseyerek.

Ceketimi vestiyere bırakmak isteyip istemediğimi sordu. Bırakmadım. Sandalyenin arkasına asılmaya uygun hafif bir dış giysiydi. Havaların soğumasını göz ardı edip kulübün ambiyansına uygun, koyu kırmızı, şık bir kaşmir ceket almış, altına fildişi rengi bir gömlek ve siyah kanvas pantolon giymiştim, makyajım minimal düzeydeydi.

Bütün bu sadeliğin bir nedeni vardı elbette. Sevgilimle çıkmaya başladığımızdan beri makyaj sansürüne ve anti-erotizm bariyerine takılıp kalmış, dekoltesi olan abiye giysiler giyemez olmuştum. İnanılmaz değil mi? Yok hayır, dindar-muhafazakâr yapıda biri değil, hiç değil. Abartılı süslenmeye ve açık saçık elbiselere gıcık kapan kiskanç bir erkek yalnızca. Bu tür yerlerde yabancı erkeklerin bakışlarından rahatsız oluyormuş. Evdeyse -dışarıdaki davranışının tam aksine- üzerimde hiçbir şey olmamasını tercih eder ya, o ayrı.

Her neyse, o konulara girmeyelim şimdi. Cumartesi akşamları genellikle çok kalabalık olurdu burası. Her zaman öyledir. Beyoğlu'nun en kapasiteli ve en büyük yatırımını eğlence mekânı Joy -belki de saat henüz erken diye-

oldukça تنها sayılırdı bu akşam. İçeriye şöyle bir bakıncı bara geçtim. Bana gedikli müşteri selamı çakan barmene bir kadeh kırmızı şarap siparişi verdim.

Biraz eğlenme ihtiyacı duyduğumuzda, yemek yiyip içki içmek için dışarı çıkınca hep buraya geliriz. Gördüğüm kadarıyla, masalarda yaklaşık on müşteri, oturduğum upuzun bardaysa benden başka dört kişi daha vardı. Çok kalabalık olmasın zaten diye düşündüm kendi kendime. Hınca hınç dolunca servis ve yemek kalitesi bozuluyor. Kaç kez yaşadık bunu.

Ağır bir Avrupalı mutfak yerine atıştırma tabaklarıyla popüler olan Joy Bar'a -sevgilimle baş başa- güzel bir yemek yemek ve sonrasında eğlenmek için gelmiş olsam da karnım henüz hiç acıkmamıştı. Diyet sorunum yüzünden akşam yemeğine ara vermişim şu aralar; saat üç civarında küçük bir salata atıştırıp evden öyle çıkmışım.

Kilo fazlam yoktu aslında, fakat beş yüz gram bile alsam onu gidip basenlerime yağ olarak yapıştıran korkunç bir illete yakalanmışım. Ne yaparsam yapayım geçmiyordu hastalık. Gaflete düşüp de gırtlak meselesini azıcık gevşek bıraktığımda bedelini çok ağır ödüyorum. Neyse ki bu gece kendime bir hoşluk yaparak -doğum günüm şerefine- içki içebilir ve çerez yiyebilirdim. İzinliydim yani.

Sevgilimi beklerken favori dergim *Art*'ın az önce satın aldığım son sayısına göz atarım diye düşünmüştüm. Hoş bir dergidir. Şarabımı yudumlayıp derginin ilk sayfalarındaki resimlere göz gezdiriyordum ki içeriye çok "tip" bir adam girdi ve etrafına bakınarak barda oturduğum yere doğru yürüdü. Barmenle selamlaştılar, içkisini söyledi. Girdiği ortamda kolay iletişim kurabilen, sempatik ve sıcak biri olduğunu daha ilk jestlerinden anladım. Yakışıklı da sayılırdı.

Hani fiziksel özelliklerini tek tek saydığımızda belirgin bir güzellik bulamadığımız cazibeli adamlar vardır ya, işte

bu adam öyle biriydi: İncecik, orta boylu, kumral kıvrık saçlı, otuz beş-kırk yaşlarında, aydınlık oval yüzlü... Üzerinde siyah bisiklet yakalı ince bir kazak, altında açık mavi klas bir blucin vardı. Gayet rahat ama kaliteli, hoş bir tarz... İtalyan tasarımlı yanık kahverengi ayakkabıları ve benim sevdiğim stilde köşeli metal gözlükleri ona varsıl bir kimlik kazandırmıştı.

Hemen yanımdaki aralıktan barmene seslenerek kırmızı şarap siparişi verirken ellerini barın üzerine koydu: Pırıl pırıl tırnaklar ve ince, temiz parmaklar... Afro saçlarını, irice kulaklarını; ağız, burun, dudak ve dişlerini yakından inceledim.

Refleks olarak hep yaparım bunu. Karşılaştığım kişileri tepeden tırnağa fiziksel analize alır, fotoğrafını çekerim. Özel ilgi alanıma giren adamların röntgenini... Bir erkeğin benden geçer not alabilmesi için ağızla kuş tutması gerekir. İtiraf etmeliyim ki erkekler konusunda seçici bir kadının kendine flört edecek adam bulması hayli güçleşti son günlerde. Bu yüzden de otuz yedi yaşımı bitirdiğim şu ana kadar benden tam not alacak bir erkeğe henüz rastlamadım. Olmuyor işte... devir kötü, belki de ondan...

İyimser başlayan akşamın pozitif etkisiyle epey yüksek not verdiğim genç adam zarif hareketlerle kadehinden bir yudum aldı. Birkaç dakika etrafa bakındıktan sonra bana doğru döndü. “Ben de sizin gibi sanatla iç içe bir meslek sahibi olmak isterdim” dedi. Okuduğum dergiyi kastediyordu. Bir şey söylemeyip yalnızca hafifçe gülümsediğimi görünce, “Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur” diye devam etti.

Daha içeri girip bara yürürken benimle söyleşmek amacıyla olduğunu hissetmiştim. Sözlerine şaşırmadım bu yüzden. Yüzüne bile bakmadım. “Ehh hayır, pek etmiyorsunuz” dedim fütursuzca. “En azından şimdilik...” Önüme dönüp çerezlikten ağızma bir tuzlu fıstık atıp kütürdeterek çiğnedim şımarmasın diye.

Hiç istifini bozmadan tatlı tatlı gülümsedi ve janjanlı gözlük çerçevelerinin üzerinden hınzırca baktı. “Yakışık-sız bir hareket yaparsam kovarsınız beni” dedi. “Barlar-da erkeklerin kötü bir imajı var, evet, doğru ama ne ya-pılabilir ki?”

Harika bir ses tonu vardı. Ayrıca çekici bir erkeğin her söylediği hoş geliyor kulağa. Bu cümlesine cevap falan beklemiyordu aslında ama ben ona bir başka soruyla karşı-lık vermeyi seçtim. “Bilmem, öyle mi?” dedim. “Devam et” anlamına geliyordu bu.

“Valla şimdilerde barda biriyle sohbe kalkışmaya bile çekiniyorum. Erkeklerle ahbap olsanız daha da kötü... Hemen hakkınızda dedikodu çıkarıyorlar.”

Esprisine güldüm. Komik geldi bana. “Haklısınız” de-dim. “Tek başına bir hatunun rahatsız edilmeden barda oturması neredeyse olanaksız bir durum oldu.”

Esprisine gülmeme rağmen, askıntı olmaması için ciddi bir ses tonuyla konuşmuştum; yani adama çok da yüz vermek olmazdı, hatta önlem alıp hemen ona erkek arka-daşımdan bahsetmeliyim diye düşündüm. “Neyse ki ben nişanlımı bekliyorum” dedim. “Şimdi gelir ve beni sizden kurtarır. O yüzden rahatım...”

Şaşırtıcı biçimde, bu sözlerimin üzerine hiç de düş kırıklığı yaşamadı adam. “Birini bekliyor gibi duruyorsu-nuz zaten” diyerek başlattığı sohbe devam etti. Hoş bir hareketle omuzlarını silktilti. “Belki bu akşam ikinizi bir-den eğlendiririm. Bedava parti ve içki... Evet, bugün şanslı gününüz olmalı.”

Sazan gibi atladım. “Bugün benim doğum günüm” de-dim. “Bu kutsal günü kutlamak için buluşacağız burada.”

“Aa, demek bir Akrep’siniz. Ne hoş bir rastlantı...”

Bu rastlantının hoşluğu neredeydi ve acaba onun burcu neydi? Bir söz söylememe fırsat vermeden, “Akrep kadını tamamdır. Cazibeli ve gizemli” dedi. “Bahse girerim ki sev-

diği erkek için her fedakârlığı yapacak ve ona sadık kalacak birisiniz.”

Sevgilime sadık bir kadın mıydım gerçekten? Eh, öyle davranayım bari bu akşam... Şaka şaka, çıktığım erkekten başkasına bakmam ben. “Ayy evet, her insanın partnerine sadık kalması gerektiğini düşünüyorum” diye atıldım. “İhanet etmem, asla yapmam bunu.”

Kibar bir insan olmalıydı ki akrep burcunun sevimsiz kişilik özelliklerinden söz açmadı. Aramızdaki sohbette küçük bir duraklama olunca gizemli yabancı sıcak bir gülümsemeye elini uzattı.

“Benim adım Caner.”

“Arzu.”

Tekrarladı adımını. “Güzel bir isim” dedi. “Bana Arzu Tramvayı’nı hatırlattınız. Daha doğrusu, filmin müthiş güzellikteki kadın yıldızını... Harika bir film.”

Beni güzel bir filmle ve oyuncuyla özdeşleştiren erkeğe rastlamamıştım o ana dek. Hoşuma gitti, güldüm. Arzu Tramvayı’nın sevdiğim klasiklerden biri olmasının yanı sıra kitabını da okumuştum. “Bir Elia Kazan filmi!” dedim coşkuyla. “En bayıldığım yönetmenlerden biridir.”

“Hakikaten muhteşem bir film” dedi. “Oyuncuları Marlon Brando ve neydi o muhteşem kadın?”

Kadının yüzü aklımdaydı ama adını unutmuşum. “Kim Novak mıydı? Yok, değil...”

Adam da kıvranmaya başlamıştı. “Hayır, Kim Novak değildi. Aklıma gelmedi, dilimin ucunda adı. ‘V’ harfiyle başlıyordu” derken yüzünü buruşturdu. Vicki, Vanessa, Vivette, Victoria...

V’li adları tararken, aktristin adı gelip aklımdaki kadının yüzüne oturuverdi. Sözleşmiş gibi ikimiz birden bağırдық: “Vivian Leigh!”

Sevinçle ellerimi çırpıttım. “Yaa, ne kadar güzel bir kadındı” diye parmağını şıklatıp bana çapkın bir bakış attı. “Dedim ya, siz gerçekten Vivian Leigh’e benziyorsunuz.”

Hiçbir koşulda beğenilmeyecek bir kadın değilimdir. Beni dikkatle inceleyen erkek pek kayıtsız kalmaz, ancak ben kalbimde bir şey duymadıktan sonra -doğal olarak- bunun bana hiç yararı yoktu. Sevgilimle ilişkimse apayrı bir durum; o beni yatakta çıldırtan sertlikte, erkeksi ve yakışıklı bir adam ve geleceğimi garanti altına alabileceğim biriydi. Eh, her erkekten evlenme teklifi alamazsınız. Aşkı filan bir kenara koyup kıro miro ne bulursanız idare edeceksiniz artık... Nedir yani? Otuz beş yaşını geçmişseniz tehlike çanları çalmaya başlamıştır.

Sevgilime hiç benzemeyen biri olduğunu gördüğüm bu adamın ağzından bal damlıyordu. "Eski kadınlar güzel derler" dedi. "Oysa yeni nesil kadınlar daha da güzel oluyorlar."

Beni kastediyordu.

"Siz sanatla ilgili bir iş yapıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, ressamım ben" dedim şaşkınlıkla. "Nasıl bildiniz?"

"Bunu görebiliyorum."

Nasıl olup da görebildiğini sormadım. Ortada henüz ciddiye alınacak bir durum yoktu. Anın güzelliğini yaşayıp eğlenmeye bakıyordum yalnızca. Caner, sanki beni güldürmek için yaparmış gibi gözlerini kapatıp başını yukarı doğru kaldırdı.

Mırıl mırıl bir sesle, "Önceleri figüratif yapıtlar çalışırken, şimdi daha çok soyut resme yönelmişsiniz" dedi. "Mesleğinizin yanı sıra çevrenizdeki insanların sorunlarına duyarsız kalmayan ve yaşadığı hayatın içinde bir adaltsizlik gördüğünde, buna bütün gücüyle tepki gösteren bir yapıdasınız."

Bingo! Daha on beş dakika önce tanıdığım bir insanın benimle ilgili böyle derin kişilik analizinde bulunması çok ilginç, öyle değil mi? Acaba bana fal kitaplarından okuduğu bir şeyleri mi gazlıyor diye düşünmekten alamadım

kendimi. Biraz durakladıktan sonra, gizemli yabancı bu kez daha farklı bir tür falcılığa geçiverdi.

“Zor beğenen bir tipsiniz” dedi. “Bu yüzden kendinize uygun birini bulmakta zorluk çekmişsiniz. Geçmişteki flört durumlarının önemli bir kısmında sorun çıkmış, ilişkiniz kötü bitmiş ve bazıları erkeklerden soğumanızla sonuçlanmış.”

Yine şaşırdım. N’oluyordu ya?

“Sahiden hepsi doğru” dedim.

Biraz bekleyip derin bir nefes aldı. “Egeli’siniz, İzmir doğumlu” diye mırıldandı. “Birbirine bağlı ve sevgi dolu bir aileye sahiptiniz. Babanız size hiç yokluk yaşatmamış. Bir mimar ya da mühendis...”

“Evet, babam bir mimar...”

“Anneniz de lisede öğretmen; tarih ya da coğrafya öğretmeni. Onların teşvikiyle daha iyi bir eğitim için İstanbul’a gelmişsiniz. Aileniz hâlâ İzmir’de, değil mi?”

“Evet.”

“Kolej’de okumuşsunuz, sonra da Güzel Sanatlar Akademisi...”

Pes etmiştim. “Bütün bunları nereden biliyorsunuz?” dedim. “Siz çok acayip birisiniz.”

Gerçekten çok acayip bir adamdı.

MURAT

Gece bir sürü hap yuttuğum için midem fena hâlde ekşiyordu ve ağzımın içi bok gibiydi. Bu hâlde bir yere gitmek yerine akşama kadar bütün gün zıbarıp yatsam iyi olur ama ne mümkün, yengenize önceden sözüm vardı. Yemeğe çıkacağız bu gece, eh, gönlünü her zaman hoş tutmak lazım hatunun. Anlarsınız işte yaa. Ne ekerseniz onu biçersiniz.

Yıkanıp paklandım ve o meşhur dükkândan aldığımız mavi spor ceketini giydim mecburen. Granfaça giyindir, ünlü markalardan edinirim gömleği-pantolonu-cketi... Yerli malı giymiyorum, evet, kalitesiz bizimkiler; ne bileyim, hepsinin ya kumaşında, ya dikişinde bir taponluk oluyor.

Aynada üstüme başıma göz atarken tıraş olmam gerektiğinin farkına vardım. Ceketin içine giydiğim gömleği de hiç beğenmedim ayriyeten. Hoşlanmam böyle renksiz, ruhsuz mallardan. Kıyafet bir insanın aynasıdır be moruk, kim olduğuna, üstüne başına bakıp karar verirler. Ye kürküm ye!

Tam banyoya girmiş ve aleti suratıma yeni dokundurmuştum ki, telefonum çaldı. Ekranda Patron'un adını görünce, o tanıdık hastalığı bir kere daha duydum içimde. Hafiften midem bulandı.

Selamsız sabahsız akşamki işi soruyordu tabii ki... Sesinde her zamanki aşığı edası vardı. Malı kaldırdığımızı söyledim, sonra da gereksiz bir gevezelikle ev sahibinin eve erken döndüğünü anlatınca fena hâlde telaşlandı. Olayın planlanandan farklı gerçekleştiğinden dem vurdum. Bazen olur böyle vakalar moruk; evdeki hesabın çarşıya uymadığı zamanlardan birini yaşadığımızı söyledim ona. "Zorlandık ama beklenmedik olaylara göre dav-

ranmak bizim işimiz” dedim. “Dimyat’a pirince giderken evdeki bulgurdan da olabilirsiniz, öyle değil mi?”

Ne yaptığımı merak edip sorunca, şaka yaptığımı söyledim ona. Malların akıbetini öğrenmek istedi tabii. Cana gelsin de mala gelmesin hesabı. Haybeden işler! Başka soracak edecek bir mevzu kalmamış sanki. Yahu işi bitirip paramı alır ve sonra her şeyi unuttur, yürür gidersin. Bizimkiyse mızımız... Şekli şemali nasıl olmuşmuş, orasında burasında kıl tüy var mıymış? En baştan beri sevmedim şu herifi.

Patronu dinlerken bir yandan da kendime başka bir gömlek seçmek üzere gardrobunu açmış, ses yapar diye telefon sonrasına ertelemişim tıraş olayını. İsrar edip sordu da sordu. “Mallar sağlamda, merak edecek bir şey yok!” dedim en sonunda. “Önümüzdeki hafta adrese teslimatı yapılacak, sonra da satış ve tahsilat...”

Klasik talimatı yineledi. İplikçi karının götü gibi devamlı konuştu, dakikalarca beynimi sikti. Kulağında telefonla giyinemedim de. Sonra birden sustu. İş uzatmamak için onu cevaplamak yerine nokta koymayı tercih ettim. “Tamam Patron, mesaj alındı” dedim.

Yapmam gereken acil işlerim olduğunu söyleyip izin isteyince, “En kısa zamanda görüşeceğiz” dedi. Son laflarını dinlemeden yüzüme kapattı telefonu. Vicdansız köpek!

Aynada suratımı inceledim, kaşlarımı kaldırıp kendime ters ters baktım. Kemikli ve köşeli hatlı uzun yüzüm etkileyici ve korkutucu, alnımdaki faça bile çehreme uyumluydu. Yaradan Efendi tam istediğim tipi vermişti bana be! Sosyete kızlarını nasıl arakladığım geldi aklıma, elimle aletimi sıvazladım. El âlem erkek görsün.

Bunlara biraz sert olacaksın ki kıymetini anlasınlar. Herkese söylerim; sosyetik karılar, tütün ve ter kokan bıçkın herifleri çok sever ve öyle tehlikeli serserilere vermek isterler. Hele yatakta canlarını biraz yaktın mı, senden bir daha ayrılamazlar.

Kadınların beni ne çok beğendiğini daha on yedi yaşımdayken anlamıştım. O zamanlar, kocasından tatmin olamamış evli karılar düzüşmek isterdi benimle. Her gün seks, her gece âlem... Ne anlatayım size; okula gitmez, evlerine giderdim orospuların. Hiçbirinin kocasına yakalanmadım. Zati hiç korkmadım da bundan. Hele kocası bir yakalasin bakayım. Sustalığı taktım mıydı, herifin barsaklarını yatağa döker, sonra da sümüklü barsaklarının üzerinde götürürdüm karısını.

Yüzümü yıkadıktan sonra, hafifçe kırlaşmaya başlayan gür saçlarımı, jöleye buladığım ellerimle arkaya doğru taradım. Aynada dişlerime baktım; beyaz, eksiksiz ve pırlı pırlıdı hepsi. Kendime büfedeki JB şişesinden sağlam bir kadeh sek viski koyup bir dikişte atıverdim. Yaktı gırtlakımı meret.

Giyinip kuşanıp hazırlandıktan sonra canım istedi, küçük bir tekli sardım ve altın Dupont'umla yaktıktan sonra art arda üç nefes çektim bodurdan. Kafam azıcık kırılın bakalım. Bu da lazım. En lüks markaları seçer ama sigarada mis gibi Türk tütününü içerim arkadaş, ne o iki çekişte bitiveren yavşak laytlar, ince süper slim zartzurtlar... Ulan bunlar içine koyduğum esrara bile zarar verir.

Aksesuarlarım da jantidir haa... Ayakkabılarım, kemerim, cüzdanım en züppe ülkelerin yumuşacık derilerinden mamul, güneş gözlüklerim adını telaffuz bile edemeyeceğiniz markalardandır yani. Ayakkabıya özel muamele çekerim; ecnebi markaların arasından ayıklarım. Çok hassasımdır bu konuda. Kunek ayakkabısı şekilli potinimsilerden hiç hoşlanmam.

Gece için sinekkaydı tıraşımı olduktan sonra, klasik aftırşeyvindem her zamanki gibi, avuç dolusu bollukta sürdüm suratıma. Fıs fiss... Sonra da süper nemlendiricim... Oo-ohhh! Deodorant hiç kullanmam; malumunuz, erkek dediğin biraz ter kokmalı. Karılar öyle severler, göt pudrası

kokulu yumuşakçaların hallerini görüyorsunuz. Kendilerine karı bulamayıp birbirlerini düzüyorlar sonunda.

Hacıyağıyla ter ekşisi karışımlı Patron aklıma gelince yine tadım katı. Zamanı gelince o pisliğin de ifadesini alacağım. Kendini bir bok sanan o şerefsiz künefe, patlattığım kafasından fışkıran beyin parçalarını kendi avuçlarında hissedecek, görürsünüz.

řu beğendiğim pırlantalı saati kutusuyla beraber yanıtma aldım. Evden ıktım. Kapıda kara panter gibi gıcır gıcır makinem durmuş beni bekliyordu. BMW'nin en yeni spor modeli, oğlum, boru değil yani... Lüksün gözü kör olsun lan!

CANER

Joy Bar'dan içeri girdiğimde tüm zamanların en baba şarkıcılarından biri acıklı bir şarkı söylüyordu. *Kırık bir kalbi onarabilir ve yağan yağmuru durdurabilir misin? Oooo! Lal-lal-la-la-laa...* Etrafa bakınarak ve müziğin ritmiyle ağır ağır salınarak, bekâr bir erkeğin en etkili olduğu yere, bar tezgâhına geçip yerleştim. Sarışın, hoş bir hatunun hemen yanına...

Yüksek bar koltuğunda tek başına oturan genç kadın fazla dikkat çeken bir tip değildi. Güzelce yüzlü, civciv sarısı kısa saçlı, gayet biçimli vücutlu ve uzunca boylu olmasına rağmen, sanki bunları sunumunda bir sorun vardı. Kalçaları dar, göğüsleri küçüktü ve memeleri yükseltmek için kullanılan şu yeni moda özel sutyenlerden giymemişti, evet, ne bir dekolte, ne erotik bir yırtmaç... Yalnızca siyah pantolon, açık renk bluz ve kısa topuklu ayakkabılar ama benim algıladığım dişil olumsuzluk bunlarla ilgili değildi.

Hâlinden, tavrından anladığım kadarıyla Joy Bar'da erkek arkadaşını bekliyordu. Kadınlar yalnızca koca aradıklarında mı süslü, cazibeli ve seksi olurlar acaba? Bir sanat dergisi okuyordu ve ben kapıdan içeri girip salonun ortalarına kadar geldiğimde, başımı kaldırıp tepeden tırnağa beni inceledi. Çaktırmadan. Yanındaki boşluğa geçip barmene içkimi söyler söylemez konuya girdim. Hep böyle yaparım. Sohbet güzel şeydir.

Kimi erkek sosyal bir ortamda kadınlarla konuşmaya çekinir. Psikolojide bunun adı, reddedilme korkusudur. Benimse hayatta korkmadığım bir şey varsa, o da bir kadının bana yüz vermeyip kayıtsız kalmasıdır. Buna fazla

takılmam, çünkü hatunlar çoğu kez mantıklı davranmazlar. “Hayır” diyen kadın, seninle gerçekten çıkmak istemiyor mudur, bilinmez, çok net anlaşılmaz. Aynı hatun bir süre önce reddettiği adamla flört etmek isteyebilir, hatta onunla evlenebilir bile...

Aslında yalnızca kadınların değil, insanların konuşmalarını ve davranışlarını gereğinden çok anlamlandırmak, fazla ciddiye almak, işe yarar bir düşünce tarzı değildir.

Reddedilme korkusunu aklıma bile getirmeden konuya girdim ve sarışın hatunla konuşmaya başladıktan birkaç dakika sonra, onun sıcak kadınsılığını derinlerde bir yerlerde hissettim. Ateş gibiydi bu mavi gözlü kadın ve belliydi ki benden hoşlanabilecek bir tipti: İyi eğitim görmüş, akıllı ve estetik kültürü gelişmiş...

Sohbetimizin ilk bölümünde ortama uygun bir başlangıç yaptım. Tamamen doğaçlama değildi belki ama o tadı veren bir açılıştı. Övünmek gibi olmasın, entelektüel ve zeki bir hatunu baştan çıkarabilecek yeteneklere sahibimdir. Hani bazı şarkıcılara Allah tarafından güzel ses bahşedilir ya, işte öyle bir özelliştir bu benimki.

Sohbete bir süre daha devam edince, nişanlısını beklediğini ve -ne yazık ki- onun az sonra geleceğini söyledi. Onun Joy Bar’a belki de hiç ulaşamayacağını bilmiyordu elbette, nereden bilsin? Bütün şartlanmalarına rağmen zihninde merak uyandırmayı başardım ve aynı hızla sürdürdüm sohbeti. Bir oyunun içinde, başlangıç modelini ve atmosferini yarattıktan sonraki evrede yine aynı ritim ve melodiyi kesintisiz sürdürmek gerekir.

Bu yüzden hiç ara vermedim. Şarabımı yudumlayıp dozu artırarak devam ettim sözlerime. “Zihnime ulaşan spiritüel dalgalar henüz başlangıç bile değil” dedim. “Biraz sonra, aklınızdan geçenleri ve hatta gelecekte olacakları görebileceğimi düşünüyorum.”

Şaşkın gözlerle yüzüme bakmayı sürdürdü. “Telepati...

Yoğun enerji geçişi algıladığım insanlarla birkaç kez yaşadım bunu” dedim. “Ben de nasıl gerçekleştiğini bilmiyorum.”

“Şaka yapıyor olmalısınız” dedi.

Sıradan şeyler değildi anlattıklarım. Biraz iddialıydılar ve aslında yeterli ısınmayı sağlayamamıştım henüz. İşin doğrusu ‘telepatik enerji’ olayına bir süre sonra girmeyi ama buna zamanım yoktu. Nişanlısı yoldaydı ve kuş elimden kaçabilirdi.

Akşamın güzelliğinden yararlanarak yeni oluşturmaya başladığım saygınlığı yitirdiğimi görür gibi oldum gözlerinde. Çok mu hızlı gitmişim? Analiz yapacak veriye sahip olmadığımından, aklıma ilk gelen konuyu bodoslamadan açiverdim. “Peki, daha önce bir kılıç yutucusuyla karşılaşmış mıydınız?” dedim.

Şaşırdı. “Anlamadım?” diye kekeleydi.

Bilgi sahibi olmazsan kimseyi bir şeye inandıramazsın, ancak bilge bir erkeğin karşısında, her kadının nutku tutulur. “Hani sirklerde, panayırlarda olur” deyip hareketini de yaptım bir güzel. “Kılıç yutma gösterisi izlediniz mi hiç?”

“Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Kılıç yutmanın nasıl yapıldığını da bilmiyorsunuz” dedim. Ne söylemiş olduğumu anlaması için zaman verip birkaç saniye kadar durakladım. “Nasıl yapıldığını öğrenmek ister misiniz?”

“İsterim” deyiverdi.

“Bu sihirbazlık gösterisi değildir. Kılıç yutucuları, kılıcı gerçekten de yutarlar. Bu işin sırrı, gırtlak adalelerini rahatlatmayı öğrenmek ve böylece yutkunma refleksine engel olmaktır. Kullandıkları kılıcın iki tarafı da kördür ama ucu sivridir. Midenin tabanına ulaşmayacak boyutta yapılırsa sorun yaratmaz. Kılıç yutmanın en büyük ustası, Dan Mannix 1951 yılında bu konuda bir kitap yazmış, ancak bilim adamları ona şarlatan muamelesi yapmışlar. Sonunda, kılıç şeklinde bir neon lambası yutup lambayı

yaktığında içinin görüldüğü bir gösteri yapınca, milleti kendine inandırabilmiş.”

Arzu'nun mavi gözleri kocaman açılmıştı. Ne kadar güzel dinleyen bir kadındı. İçtenlikle gülümsedi. “Çok ilginç bir şey bu” dedi. “Neler biliyorsunuz siz öyle?”

“İşte bu yüzden de benim gibi telepatik güçleri olanlar toplum tarafından anlaşılmanmaya mahkûmdurlar.”

O anda ciddileşmek gerektiğini fark ettim ve en vurucu cümleyi, olabilecek en etkili mırıltıyla dile getirdim. “Sizin bütün geleceğinizi değiştirebilirim” dedim.

Büyülenmiş gibi yüzüme bakıp öylece kaldı. Haksız da sayılmazdı, bir çeşit hipnotizmaydı bu yaptığım.

“Gerçekten mi?” diye sordu.

Şimdi zokayı yutmuştu. “Evet, yapabilirim bunu” diye devam ettim. “Her insanın kaderi önceden çizilmiştir. Alın-yazınız neyse o gerçekleşir ama bazen minicik bir uyarı, doğru bir dokunuş, bütün hayatınızın yolunu değiştirebilir.”

“Benim hayatım değişebilir mi?”

“Neden olmasın? Her şey sizin bunu içtenlikle istemenize bağlı...”

“Ne yapmam gerekir?”

“Bana güvenin ve rahat olun yeter” dedim. Ciddi bir yüz ifadesiyle kulağına doğru eğildim. “Eğer onaylarsanız, önce gönül işlerinden başlayacağım.”

“Elbette onaylıyorum.”

“Nişanlılığınızın adı neydi?”

Şaşırdı birden. “Neden soruyorsunuz bunu?” dedi.

“Onunla telepatik bağ kurabilmem için gerekli” dedim ciddi bir tonda. “İletişimi doğru kişiyle başlatmazsak sonuç alamayız.”

Durakladı. Bir iki çıtır kuruyemiş attı ağzına. Kuşkulu gözlerini kaçırdı ve bir süre daha suskunluğunu bozmadı. Kısıtlı zamanım olmasına rağmen başka bir şey söylemeden onu bekledim.

Tam ilgisini çekeceğini umduğum üçüncü bir konu açmaya yelteniyordum ki, içkisinden bir yudum daha aldı, bana döndü. Gülümseyerek yüzüme bakıp “Tamam, peki” dedi. “Nişanlımın adı Murat... Murat Sevil.”

“Nasıl bir tip?” diye sordum hemen. “Yani fiziksel görünüşü...”

“Uzun boylu, iri kemikli, kalın kaşlı, esmer, geriye doğru taranmış parlak, düz ve gür siyah saçlı. Şık giyinir. Yakışıklıdır yani...”

“Takım elbise mi giyer?”

“Yok, spor şeyler giyer ama şıktır. Bu gece mavi ceketlerle gelecek Joy Bar’a.”

Acelem vardı, evet, bu yüzden de “getirilecek hediye tahmin etme” faslının anlaşılır bir nedeni olduğunu varsayıp mavi ceket gizeminin üzerinde durmadım. Önemsiz ayrıntılar yerine Murat’ın fiziksel görünümünü tanımlayan bir işareti olup olmadığını öğrenmek çok işe yarardı tabii. “Görünür yerinde belirgin bir izi var mı Murat Bey’in?” diye sorup bir yoklama daha çektim. “Ne bileyim, mesela onu başkalarından ayırt eden bir sakatlığı ya da kalıtsal özelliği...”

Biraz düşündükten sonra, “Alnında, sol kaşının üzerinde bir yara izi var” dedi Arzu mırıl mırıl. “Çocukluğundan kalma bir dikiş izi... Şimdi buraya gelecek zaten, sizi onunla tanıştıırım. Neden soruyorsunuz bütün bunları, valla sizi anlayabilmiş değilim, vazgeçeceğim bu oyundan ama yine de...”

İşaret parmağımı dudaklarıma değdirip susturdum onu. Gözlerimi kapatıp ellerimi yavaşça kaldırarak başımın iki yanına, kulaklarımın üzerine koydum. Bar taburesinden kalktım ve arkamı döndüm. Bar epeyce kalabalıklaşmış ve içerideki hava iyice ısınmıştı. Işıklar kararmış, müzik iyice açılmıştı. Bomba gibi bir şarkı çalmaya başladı Joy Bar’da.

Çok güzeldi ışıklar, müzik, dans eden insanlar ve bu harika atmosfer, çok güzel...